

Landstinget var indskrænket til ved vis bestemt Skatteydelse eller en vis bestemt Indtægt og en vis bestemt Alder. Dette Grundlag har den gennemfete Grundlov forladt; den har opstillet et andet Grundlag for Valgene til Landstinget. Idet den gaar ud fra, at Valgbarheden til Landstinget ikke skal begrænses, men være aldeles fri, saaledes at Enhver, der er Valger, ogsaa skal være valgbar, har den opstillet andre Grændser i Stedet derfor, og den har da navnlig bestemt, at Valgene skulle foregaae efter Forholdstalsvalgmaaden. Dette er en af de Grundbetingelser, som nu ere opstillede for Valgene af Landstingsmænd, og Grundloven fremstiller i § 35, hvad der forstaaes ved Valg af Landstingsmænd. Derved forstaaes nemlig haade de Valg, der ere umiddelbare, og de, som ere middelbare, thi der staaer: „Ingen kan, umiddelbart eller middelbart, deeltage i Valget af Landstingsmænd“. Saaledes er den almindelige Forklaring, som § 35 giver af, hvad der skal forstaaes ved Valg af Landstingsmænd, og dernæst hedder det i § 40: „Valgene af Landstingsmænd foretages efter Reglerne for Forholdstalsvalgmaaden“. Efter Grundlovens hele Anlæg og Indhold er det altsaa hermed givet, at ogsaa Valgmandsvalgene, ogsaa de middelbare Valg, skulle foregaae efter Reglerne for Forholdstalsvalgmaaden, og der anføres da tillige: „Valgloven fastsætter det Nærmere angaaende Valgene“. Dette er Grundlovens Forklaring af, hvorfor den ikke nærmere udtaler sig om den Maade, hvorpaa disse middelbare og umiddelbare Valg af Landstingsmænd skulle foregaae; den siger, at Valgloven nærmere skal bestemme dette. Naar det altsaa siges, at Valgene af Landstingsmænd skal foregaae efter Reglerne for Forholdstalsvalg, skal det synes, at Ingen kunde forstaae dette anderledes, end at der derved ogsaa maatte menes Valget af Valgmænd: thi dersom dette skulde foregaae ved Fleertalsvalg, vilde det kun have saare ringe Betydning, om disse Valgmænd skulde vælges efter Forholdstalsvalgmaaden eller efter Fleertalsvalgmaaden. Skulde dette være Meningen med Grundlovens Bestemmelse, mener jeg, at det nødvendigtviis maatte være ligefrem udtalt, medens der her ligefrem er

udtalt det Modsatte. Naar man siger, at hvis det skulde have været Grundlovens Mening, at Valgmandsvalgene skulle foregaae efter Forholdstalsvalg, maatte det have været udtalt i § 37, da kan jeg ingensinde finde dette vel grundet; thi § 37 handler aldeles ikke om, hvorledes Valgmændene skulle vælges. Hvis den havde indladt sig derpaa, vilde en Bestemmelse i den nævnte Retning aabenbart have hørt herhen, men derpaa indlader Grundloven sig slet ikke, idet den blot henviser til Valgloven, og derfor kunde § 37 aldrig tænkes at komme til at indeholde Noget herom. § 37 bestemmer, hvor Mange der skal vælges, og hvem der skal vælges, men den indlader sig aldeles ikke paa at omtale Maaden, hvorpaa de skulle vælges, og naar man læser den, vil det sees, at det vilde være meget upassende deri at fastsætte Bestemmelser i saa Henseende. Naar det er sagt, at man skulde gaae ud fra ikke her at gjøre andre Forandringer i den tidligere Valglov end dem, som ere absolut nødvendiggjorte ved Grundlovsforandringen, er dette fuldkommen rigtigt; men Folkethinget har ogsaa fuldstændigt holdt sig til denne Regel. Dette er anerkjendt af den høitagtede Conseilspræsident i det andet Thing; men han har dog meent, at Folkethinget paa dette enkelte Punkt har fraveget denne Grundsætning. Den høitagtede Conseilspræsident har imidlertid slet ikke lagt Mærke til, at denne Forandring er nødvendiggjort ved Grundlovsforandringen, thi de Bestemmelser, vi tidligere have haft om Landstingsvalgene, kunne vi herefter slet ikke bruge, idet den gennemfete Grundlov opstiller heelt forandrede Valg til Landstinget i Sammenligning med, hvad Grundloven af 1849 opstillede. Det vilde altsaa have været og er en reen Umulighed at beholde Bestemmelserne om Landstingsvalgene, saaledes som de stode i Grundloven af 5te Juni 1849, og det bliver da nødvendigt her at komme til nye Regler, hvilken Nødvendighed den høitagtede Conseilspræsident naturligtviis ogsaa i en vis Forstand har maattet høre sig for, men han har villet blive staaende paa Halveien, eller rettere, han har ikke engang villet gaae Halveien for denne Nødvendigheds Skyld, idet han fra gammel Tid vil beholde, hvad der slet ikke kan beholdes eller slet ikke passer med den nye Valgmaade,